

[Pelle Voigt]

Melchiors opmærksomhed på et Ritzautelegram fra den 16. september, dvs. i går, hvori det hedder:

»Danmark er blandt de lande, som er blevet anmodet om at deltage i den FN-styrke, der er under opbygning i Somalia. Kilder i FN's hovedkvarter i New York oplyste onsdag til Ritzaus Bureau, at generalsekretær Boutros Boutros-Ghali har sendt en uformel anmodning til København om at stille soldater til rådighed for styrken.«

Jeg ved ikke, hvad det er for hemmeligheder, hr. Arne Melchior taler om, men jeg tror, man må se at få drøftet denne debatform også i Folketingets Præsidium. Jeg synes, det er ganske uantageligt, at der fra denne talerstol fremsættes udokumenterede beskyldninger for ulovligheder mod et medlem af Tinget, når man henviser til telegrammer fra Ritzaus Bureau. Hvis vi går så langt i vores krav til hinanden, så kan jeg godt forstå, at vi har vanskeligt ved at snakke sammen.

Formanden:

Hr. Arne Melchior for en kort bemærkning.

Jeg skal i øvrigt gøre opmærksom på, at det er umuligt for en formand, der leder forhandlingerne, at vide, hvilken dokumentation der måtte ligge bag de enkelte bemærkninger, der falder, når ikke dokumentationen er bragt på talerstolen.

(Kort bemærkning.)

Arne Melchior (CD):

Kun for en ordens skyld og ganske kort: Et telegram fra Ritzau – hvad der end står i det – ændrer ikke noget ved det, jeg sagde i min tidligere bemærkning, som jeg står ved.

Glønborg (KRF):

Når vi fra Danmark ser på, hvad der sker i Jugoslavienområdet, må man jo sige: Det er vanvittigt. Det er ondskaben, der er sluppet løs.

Der er borgerkrig i dette område. Det forslag, vi behandler i dag, går ikke ud på, at der er danske soldater, der skal ned for at tage del i en borgerkrig. Men vi har konstateret, at når ondskaben huserer, så kommer uskyldige mennesker i nød, og det, det drejer sig om, er at hjælpe uskyldige mennesker, som er kommet i

nød. Og så er vi kommet i den ulykkelige situation, at nogle vil hindre os i at lave det stykke arbejde, og derfor må vi træffe nogle særlige foranstaltninger for at få hjælpen gennemført.

Vi ved, at det kan være farligt at hjælpe, og det ved de mennesker, der har valgt hjælppearbejde som deres erhverv. Enhver brandmand ved, at det kan være livsfarligt at gå ind i en brændende bygning og redde de mennesker, som ikke kan redde sig selv. Politifolk har også erfaret, at står man over for desperate voldsmand, så kan det være livsfarligt at forsøge at redde den, der er truet. Jeg bor selv i en by, hvor vi har erfaret, at redningsfolk, som vi sender på havet for at redde mennesker i nød, kan miste livet ved det. Men de ved det, og de har valgt at have den gerning.

I dag står vi og har brug for de folk, som kan løse den opgave, som det nu drejer sig om for at hjælpe mennesker i nød. Denne gang er det ikke brandmænd, denne gang er det ikke folkene i redningsbåden, men denne gang drejer det sig om militærpersoner, som har den fornødne uddannelse til at kunne løse den opgave at sikre, at hjælpen når frem til de mennesker i Jugoslavien, der har brug for den. Det er dem, der har den uddannelse, og det er dem, der har valgt det som deres erhverv, som deres livsgering, at være i militæret og løse de opgaver, som dansk militær kan blive sat til at løse.

Det er altid fristende at vende ryggen til eller at stille sig an som tilskuere og konstatere, at det her kan vi jo desværre ikke gøre noget ved. Mange har oplevet situationen, enten det er en, der er ved at drukne, eller det er en, der er ved at brænde inde, at der står en masse tilskuere, som bare konstaterer, at det kan man ikke gøre noget ved. Og så er der nogle, som tager fat, og som sætter noget på spil, måske endda sætter livet på spil for at hjælpe.

I denne situation har Folketinget fået forelagt et forslag fra regeringen om, at vi går ind for at træffe de nødvendige foranstaltninger, for at hjælpen kan nå frem. Fra Kristeligt Folkepartis side kan vi støtte dette forslag, fordi vi ved, at det vil koste i tusindvis af uskyldige mennesker livet, hvis den hjælp ikke når frem, og derfor beder vi dem, som kan, som har forberedt sig på at løse den opgave, om at løse den.

Det ville naturligvis være det rareste for os alle sammen, hvis der ikke var nogen af dem,